

*Missziós
prédikációk*

2015
I. negyedév

I. negyedév

Első szombat, 2015. január 3.

AZ EVANGÉLIUM CÉLJA

Róma 16,17-27.

Az Interneten és más médiákban megjelenő, áltanításokat olvasva nagyon különös elképzelésekre bukkanhatunk rá. Olvassátok el az alábbi mondatokat és próbáljátok kiszűrni belőle a helytelen állításokat:

- Az egyik pásztor azt mondta a hallgatóinak, hogy amennyiben adakoznak a gyülekezete építkezési alapjába, Isten, hálaából házat ad nekik cserében.
- Egyes pásztorok célzott hirdetési kampányokat alkalmaznak, hogy a meghatározott társadalmi csoportokhoz tartozó hívőket előntsék a pénzadományozó kérelmeikkel.
- Bizonyos egyházak gyógyulást ígérnek az embereknek, amennyiben adakoznak a szolgálatra
- Az egyik ember azt állítja, hogy ő próféta, és hogy fontos – Istentől kapott – információkkal szolgálhat azon hallgatók számára, akik fizetnek a szolgálatáért.

A téves tanításoknak tragikus következményei lehetnek, ahogy az David Koreshsel és a Dávid ága elnevezésű szektájával történt. Huszonkét évvel ezelőtt, miután Waconál véget ért a Dávid ága elnevezésű szekta tagjai és az FBI emberei közötti leszámolás, az egyik túlélő kijelentette a CNN-nek: „David Koresh a Messiás, aki biztosan

visszajön... Mi az ő országát várjuk”. Elképesztő, hogy néha mennyire vakok az emberek! Vannak olyan emberek, akik azt állítják, hogy internetes kapcsolat által ők megmondják, ki a hamis tanító, de amikor vizsgáljátok a kijelentéseiket, akkor megállapíthatjátok, hogy ők maguk sem hirdetnek bibliai igazságokat. Bizonyos hamis tanítókat nagyon könnyű leleplezni, de egyházunkat már nehéz megőrizni a tanok tisztaságában, igaz?

Vizsgáljuk meg most a Róma 16,17-27-ig terjedő igeszakaszt. Ebből a szövegrészből kiderül, hogy az evangélium célja, hogy minden nemzet esélyt kapjon az Istenbe vetett hitre és az üdvösségre.

„Kérlek pedig titeket atyámfiak, vigyázzatok azokra, a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak; és nyájas beszéddel, meg hízkeléssel megcsalják az ártatlanoknak szívét. Mert a ti engedelmességetek mindenekhez eljutott. Örülök azért rajtatok; de akarom, hogy bölcssek legyetek a jóban, ártatlanok pedig a rosszban. A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen. Köszöntenek titeket Timóteus, az én munkatársam, és Luczius, Jáson, és Sosipáter az én rokonaim. Köszöntelek titeket az Úrban én Tertius, ki e levelet írtam. Köszönt titeket Gájus, a ki nékem és az egész gyülekezetnek gazdája. Köszönt titeket Erástus a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindnyájan ti veletek. Ámen. Annak pedig, a ki titeket megerősíthet az én evangéliomom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időtől fogva el volt hallgatva, Most pedig megjelentetett *a prófétai írások által, az örök Isten parancsolata szerint, a hitben való engedelmesség végett minden pogányoknak tudomására* adatván. Az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké. Ámen.” (Róma 16,17-27)

1. VIGYÁZZATOK (17-18)

A fejezet elején elmondott szívélyes üdvözetek után, Pál áttér a figyelmeztetésükre: „Kérlek pedig titeket atyámfiak, vigyázzatok azokra, a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el; mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak; és nyájas beszéddel, meg hízkeléssel megcsalják az ártatlanoknak szívét”.

A „Kérlek pedig titeket...” kifejezésben felismerhetjük Pál apostol kérését, amely egyféle sürgősséget tükröz. Mintha azt akarná mondani: „Könyörgöm, figyeljetelek...”. A „vigyázatok” szó arra vonatkozik, hogy állandóan felismerjük azokat, akik nem akarnak jót az egyháznak. Pál apostol arra figyelmeztet bennünket, hogy legyünk állandóan éberek és tartsuk szemünket azokon, akik megoszlást okoznak az egyházban. A másik hasonló figyelmeztetést a 2Thess 3,14-ben találjuk: „Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél által való beszédünknek, azt jegyezzétek meg; és ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön”. Jézus hasonlóan figyelmeztetett a Máté 7,15-ben: *„Őrizkedjete pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok”*. A mai társadalomban, amely készségesen elfogad mindent, amit elébe tesznek, nem szoktunk az ilyen nyelvezethez. Miért figyelmeztet Pál apostol a farkasok ellen?

* **Mert rosszat akarnak.** Azt mondja, hogy „őrizkedjete”, amely alatt szó szerint azt kell érteni, hogy ügyeljünk a hamis prófétákra. Rá kell jönnünk, hogy ki terjeszti a romboló üzenetet, és el kell vetni az ő üzenetét. A 2Ján 1,10-ben olvassuk: „Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt ne köszöntsetek”.

* **A motivációik miatt.** A 18. vers azt mondja, hogy a hamis tanítók nem Krisztusnak szolgálnak, hanem az étvágyuknak és a vágyaiknak. Pál apostol jelképesen is bemutatja ezt a Fil 3,19-ben: „Kiknek végük veszedelem, kiknek Istenük az ő hasuk, és akiknek dicsőségük az ő gyalázatukban van, kik mindig a földiekkel törődnek”. Ez a vers egy kellemetlen eseményre emlékeztet. Egy szervezet azt mondta az embereknek, írják le az imakéréseiket és egy csekkel együtt tegyék bele egy borítékba és postázzák a számukra. Megígérték, hogy minden imakérés meghallgatást nyer. Amikor utánajártak ennek a szervezetnek, több ezer borítékot találtak a konténerben. Csak a csekkeket vették ki belőlük, az imakérések még a borítékban voltak.

* **A módszereik miatt.** Figyeljétek meg, hogy a hamis tanítók „juhoknak ruhájában” jelennek meg, édes és hízog a beszédjük. A naiv embereket célozzák, vagy akik semmiben sem kételkednek, különösen az új hívőket. A Kolossébeliekhez írt levelében a 2,4-ben Pál apostol konkrét figyelmeztetést ad: „Ezt azért mondom, hogy senki tetszetős szavakkal meg ne tévesszen benneteket” (SZ. I. fordítás). A 2Pét 2,1 azt mondja, hogy a nép között „hamis próféták” is vannak és

hogy állandóan „veszedelmes eretnkségeket fognak becsempészni”. Egy nyugdíjas pásztor észrevette, hogy korábbi gyülekezete eltávolodott az „egészséges tudománytól”. Ezt ő a saját hibájának tartotta. Két mondatban megmagyarázta, hogy hol hibázott: „Mindig arra tanítottam a hívőket, hogy mit higgyenek. Ott hibáztam, hogy nem mondtam nekik, mit NE higgyenek”. Habár Pál apostol nem nevezi meg név szerint, hogy kit kell szemmel tartaniuk, de más helyeken erre is rámutat, mint például a 2Tim 2,17-ben: „És az ő beszédük, mint a rákfekély terjed; közülük való Himenéus és Filétus”.

2. LEGYETEK BÖLCSEK (19-20)

Miután felszólít bennünket, hogy vigyázzunk, Pál apostol hangsúlyozza, hogy legyünk bölcsek a jóban. Olvassuk el a 19-20 verseteket: „Mert a ti engedelmisségeitek mindenkhez eljutott. Örülök azért rajtatok; de akarom, hogy bölcsek legyetek a jóban, ártatlanok pedig a rosszban. A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen”. Két dolog van, amit nekünk kell elvégeznünk, egy nagy valamit pedig Isten fog elvégezni.

* **Legyetek engedelmesek.** Pál apostol a teljes engedelmisségről beszél; ez a kép arról szól, aki hallgat és engedelmeskedik. Íme, egy jó kérdés, amit gyakran fel kell tennünk magunknak: Mit kíván Isten, hogy cselekedjek?

* **Igyekezetek bölcsekké válni.** Nem csak, hogy őrizkednünk kell a hamis prófétáktól és tanítóktól, hanem bölcs döntéseket is kell hoznunk azzal kapcsolatban, hogy mi az, amit beengedünk a fejünkbe. A gonosz felszippant bennünket. Szemléljük. Hallgatjuk. Beszélünk róla. Már a rossz élet részleteiről is mindent tudunk, és még csodálkozunk, hogy miért nem tudunk többet arról, ami jó. A Róma 12,9-ben ez áll: „Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz”. Péld 14,15: „Az együgyű hisz minden dolognak; az eszes pedig a maga járására vigyáz”.

* **Istené a végső győzelem.** Nemrég kaptam egy elektronikus üzenetet egy személytől, aki megosztotta velem, hogy annak a felismerése, hogy a *békességnek Istene megrontja a Sátánt* a hamar a lábaink alatt, új reményt hozott a házasságába. A „hamar” szó jelentése az, hogy Isten gyorsan, meglepetésszerűen legyőzi a sátánt. Néha talán úgy tűnhet, hogy a vesztes oldalán állunk, ám a sátán bizonyosan megsemmisül. Istennek ezt az ígértét már az 1Móz 3,15-ben megtaláljuk, ahol Isten

kimondta a sátánra az ítéletet: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod”. Isten megsemmisíti a sátán terveit és megáld bennünket, ha hallgatunk az Ő parancsolataira. Megfigyeltétek, hogy ebben a versben mi is benne vagyunk, mert azt mondja, hogy az Úr hamarosan megrontja a sátánt a „ti lábaitok alatt”. A sátán teljes és végső veresége a mi lábaink „alatt” fog bekövetkezni. Ragaszkodjunk az igazsághoz, amelyet a Jelenések 12,10-ben találunk feljegyezve: „És hallék nagy szótatot az égben, amely ezt mondja vala: Most lett meg az *üdvösség* és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiaiak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt”.

3. FOGADJÁTOK SZÍVÉLYESEN A MUNKATÁRSAKAT (21-23)

A folytatásban Pál apostol nyolc olyan keresztényt nevez meg, akik hatással voltak az életére, csak ez alkalommal a Korinthusban vele levő hittestvéreket említi, akik ugyancsak üdvözlétüket küldik a római gyülekezetnek: „Köszöntenek titeket Timóteus, az én munkatársam, és Lucius, Jáson, és Sosipáter az én rokonaim. Köszöntelek titeket az Úrban én Tertius, ki e levelet írtam. Köszönt titeket Gájus, a ki nékem és az egész gyülekezetnek gazdája. Köszönt titeket Erástus a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi”.

* **Timóteus.** Pál apostol Timóteus mentora volt, lelki atyja. Ti kinek a lelki atyja vagytok? Vagy éppen nektek van szükségetek egy mentorra?

* **Lucius, Jáson, és Sosipáter.** Pál apostol e három személyt a rokonának nevezi. Pál apostol vallási összeköttetésben állt a rokonsággal, és velük együtt szolgált. Szülők! Ápoljuk a hitünket és szeretteink hitét az otthonban, és keressük az alkalmakat, hogy együtt szolgáljunk.

* **Tertius.** Ő volt Pál apostol titkára, aki feljegyezte az apostol szavait. Ez arra utal, hogy Pál apostol csapatszintű megközelítést alkalmazott a szolgálásban. Sokan úgy tartják, hogy Pál apostol a gyenge látása miatt segítségre szorult. Ti támogattok-e valakit? Kéritek és elfogadjátok-e mások támogatását?

* **Gájus.** Tudjuk, hogy Pál apostol Korinthusban megkeresztelt egy ugyanilyen nevű embert (1Kor 1,14). De a keresztség után nem csak, a szívét tartotta nyitva az Úr számára. Az otthonát is megnyitotta, és ő lett

a kiscsoport vezetője. Ti már megkeresztelkedtetek? Megnyitottátok-e otthonotokat Isten céljaira? Tagja vagytok a kiscsoportnak? Ha van tehetségetek és képzettségetek, mi gátolhat benneteket abban, hogy ti is vezessetek egy kiscsoportot?

* **Erástus.** A város kincstartójaként fontos munkát végzett, és ezt a helyzetét az Úr művének és országának előbbre vitelére használta.

* **Kvártus.** Pál apostol idejében sok rabnak ez volt a neve. Valódi nevek helyett a rabtartók sokszor számokat használtak. Az első rabot Primusnak nevezték; a másodikat Sekundusnak; a harmadikat Tertiusnak, a negyediket Kvártusnak. Jó tudni, hogy Pál apostol mindenféle emberrel barátkozott, társadalmi helyzetüktől, nemüktől és származásuktól függetlenül.

4. FOLYTASSÁTOK A BIZONYSÁGTEVÉST (24-27)

Vigyázzunk, legyünk bölcsek és fogadjuk szeretettel az embereket. Az igeszakasz utolsó verseiben Pál apostol meghagyja nekünk, hogy folytassuk a bizonyágtévést: „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindnyájan ti veletek. Ámen. Annak pedig, a ki titeket megerősíthet az én evangéliumom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időtől fogva el volt hallgatva, Most pedig megjelentetett a prófétai írások által, az örök Isten parancsolata szerint, a hitben való engedelmesség végett minden pogányoknak tudomására adatván, Az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké. Ámen.”

* **Isten megerősít bennünket.** Ez azt jelenti: „megfelelő helyzetben lennie“ és igyekezni másokat is kiképezni, olyanokat, akik kapcsolatban vannak Krisztussal; a hithű követőket, akik állandóan növekednek a hitben. Más fordítás ezt úgy fejezi ki, hogy „Krisztus talpra állít bennünket”.

* **Hirdessük az evangéliumot.** Figyeljük meg, mennyire odaszentelte magát Pál apostol az evangélium hirdetésének. Vessük mi is az evangélium magvát és figyeljük, hogyan növekszik az Úr segítségével.

Pál apostol utasítása Jézus szavaira emlékeztet bennünket a Márk 4,26-28-ból: „És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. És alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen. Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban”.

* **Hirdessük, amit kinyilatkoztattak nekünk.** Ahogy az evangélium titka az Istennek élő és írott Szava által nyer kinyilatkoztatást, nekünk is oda kell szentelődnünk, és egyszerű szavakkal elmondanunk azoknak, akik még nem ismerik. Ez a célja az evangélium hirdetésének.

* **Missziózzunk.** Láttuk, hogy az evangélium minden nemzeté, de már ott, ahol élünk, missziós szolgálatot kell végeznünk.

* **Hívjuk meg az embereket, hogy higgyenek és engedelmeskedjenek.** Az igaz hit teljesen elkötelezett követőkhöz vezet. A tökéletesen odaadó követők pedig engedelmesek. Ha hiszünk Istennek, akkor azt cselekedjük, amit mond. Az evangélium célja, hogy minden nép higgyen és engedelmeskedjen Neki.

* **Ilyen tervet csak a bölcs Isten találhat ki.** A Római levél végén Pál apostol áldást mond: „Az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké. Ámen”. E csodálatos igazságokról gondolkodva, és az időről, amikor Jézus a Földön élt, Egyetlen feladatunk, hogy teljesen átadjuk Neki önmagunkat. Ha eddig még soha nem adtátok át az életeteket az üdvözítőnek, akkor beismerve a bűneiteket, és elfogadva az örök élet ingyenes ajándékát, tegyétek meg most. Ha hívők voltatok, de elhagytátok Istent, ideje visszatérnetek. Szakítsatok időt az imára, kérjétek Isten vezetését, hogy hű és engedelmes gyermekei lehessetek. Más mód nincs, csak az, hogy hűek és engedelmesek legyünk.

2. missziószombat, 2015. február 7.

A LANGYMELEG SZÍV VESZÉLYEI

1Krónika 25,1-16.

Megszoktuk már a köszöntésre, „Hogy vagy”, gépszerűen, szinte gondolkodás nélkül rávágjuk: „Jól. És te?” De nem így az az indiai fiatalember, aki a megszokott „hogy vagy” helyett az ember szemébe nézve azt mondja: „Hogy van a lelked, testvér?” Ez az a kérdés, amelyről szeretném, hogy elgondolkodnátok. Ezt a kérdést teszem fel ma nektek, mindnyájatoknak: Hogy van a szíved, a lelked, testvérem?

Ma nem egy közismert bibliai személyről fogunk tanulni, akinek Amásia volt a neve. Dávid uralkodása után úgy 200 évvel volt ő király.

Az uralkodásáról szóló jelentést a 2Kró 25-ben találjuk. Ha egy mai politikus élettörténetét olvasnátok, megfigyelhetnétek, hogy az életrajza a gyerekkorával kezdődik, majd a kronológia szerinti események következnek, és végül, mint egy összefoglalásként a jellemtulajdonságai kerülnek szóba, meg az elért eredményei. A bibliai jelentések azonban nem követik ezt a sorrendet. Amikor a Szentírás bemutat egy királyt, akkor azt a szívének állapotával kezdi. A mi esetünkben Amásiának langymeleg szíve volt. Vizsgáljuk meg a 2Kró 25,2-t.

1. A LANGYMELEG SZÍV – 2KRÓ 25,2

„És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt; de nem tiszta szívből.” Engedjétek meg nekem, hogy pár percben bemutassam nektek, milyen körülményeik között játszódott le ez az esemény. Dávid és Salamon király uralkodása után a királyság kettészakadt: Júda (Júdeá) és Izrael lett belőle. Nem sok közös volt bennük. Júdában volt mindaz, amit a mai Izraellel kapcsolatba hozunk: Jeruzsálem volt a fővárosa, benne a Templom és a trónon Dávid utódai uralkodtak. Az Északi-királyságban ezekből semmi sem volt, csak a nevet őrizte meg, hogy Izrael.

Júda királysága nehéz időszakon esett át. Amásia apját megölték, s ekkor ő lett a király. Vagyis Amásia uralkodását megelőzően az utolsó három király nem természetes halállal halt meg, ezért Amásiának mindig résen kellett lennie. A szöveg szerint Amásia elrendelte, hogy apja gyilkosait tegyék el láb alól, de a gyilkosok fiain nem állt bosszút. Az uralkodók ezt általában egy „Biztonsági intézkedésnek” tartották. Amásia azonban Mózes törvénye szerint járt el, amely azt mondja, hogy a fiak ne viseljék az apák vétkeit. Más szóval, eddig úgy járt el, ahogy helyes volt Isten szemében.

Utána azt látjuk, hogy Amásia csatába készülődik a határvidéki edomiták ellen. Katonaszágát tízezer izraeli zsoldos katonával kívánta megerősíteni. Ezek hivatásos katonák voltak. A baj ott kezdődött, hogy Izrael elpártolt Istentől. Ez Istennek persze nem tetszett. Szövetkezni egy istentelen néppel: ellentétben állt Isten Törvényével. Ezért egy próféta így tanácsolta Amásiát: „Istennek hatalmában állt téged támogatni, vagy megdönteni. Szabadulj meg a zsoldosoktól, különben elveszted Isten kegyét.”

Amásia elfogadta a figyelmeztetést, de azért megpróbált kiegyezni a prófétával. Különben a zsoldosokat már előre kifizette, s nem kívánta elveszteni ezt a jelentős befektetést. A 9. versben olvassuk: „Akkor

monda Amásia az Isten emberének: De mit tegyünk a száz talentum ezüsttel, a melyet Izráel seregének adtam”. Ez az első jele annak, hogy Amásia nem kívánt teljes szívvel Istenre hallgatni. Az igaz, hogy nagy összeg forgott kockán. 100 talentum ugyanis majdnem 4 tonna nemesfémeket jelent. A mai értékelés szerint ez fél millió dollár lenne. Amásia szíve a földi, anyagi dolgokkal foglalkozott. De a próféta ismét emlékezteti őt Istenre és az Ő nagy hatalmára. „És felele az Isten embere: Az Úr néked annál sokkal többet adhat.”

Amásia hallgatott Istenre. Szétszélesztette a zsoldosokat (katonaságának egynegyedét) és Isten segítségével fölényes győzelmet aratott az ellenségén. Ekkor azonban Amásia egészen váratlan dolgot cselekedett! A tizennegyedik versből megtudjuk, hogy Amásia összeszedte az edomiták isteneit, s ami még ennél is rosszabb, elkezdte imádni őket!

Éppen nagy győzelmet aratott, nyilvánvalóan Isten segítségével. A világon minden oka meg volt arra, hogy Istent, és csakis Istent imádják. De e helyett ő a bálványokhoz fordul. Úgy tűnt, hogy „nemes harcot” folytat – miközben hirtelen letér az útról. Jól látható, hogy a langyमेleg szíve teljesen kihűlt.

2. A HIDEG SZÍV – 2KRÓ 25,14

Isten embere rámutat arra, hogy amit Amásia tett nem csak téves, hanem teljesen értelmetlen dolog: „Ha a te katonáid legyőzték az ellenség katonáit, az nem elég bizonyíték arra, hogy a te Istened jobb az ő Istenüknél?”

De Amásia szíve nem fordult Isten felé. Mert azt már jelentősen befolyásolta az őt körülvevő istentelen kultúra. Akkoriban a népek abban a babonás hitben éltek, hogy amikor egy hadsereg legyőzi a másikat, akkor az nem azért van, mert az istenük hatalmasabb, hanem azért, mert az ellenséget elhagyta az istene, és a győztesek pártjára állt. A bálványokat imádvá, Amásia is azt hitte, hogy ezzel köszönetet mond nekik, amiért „támogatták”, hogy győzhessen, mintha az egyedüli igaz Isten nem adhatott volna neki győzelmet a bálványok támogatása nélkül.

Az egész jelentésben az a legnyugtalanítóbb dolog, hogy egyik pillanatban azt hisszük: Amásia Istennek szolgál, a másikban meg azt látjuk, hogy elbizakodottan idegen bálványokat imád. Ki látott ilyet! Ez olyan, mint amikor

* egy ismert keresztényi vezető, aki 100% -ban Isten szolgálatában áll, hirtelen megjelenik egy botrányúság címlapján.

* egy barát vagy mentor, aki támogatta a keresztényi növekedésedet, hirtelen depresszióba esik, vagy haragjában elhagyja Istent.

* egy – magát Istennek szentelt – fiatal keresztény mindent elfelejt és visszatér a régi életmódjához.

Miután az embert mi csak kívülről látjuk, nehezen értjük meg a tetteit. De úgy láthatnánk a szívét, ahogy Isten látja, akkor észrevennénk, hogy az már nem langymeleg, hanem teljesen hideg, és szinte kővé dermedt.

3. A KŐSZÍV – 2KRÓ 25,16

Nézzük meg még egyszer, hogyan írja körül az Ige Amásia szívének állapotát: „És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt; de nem tiszta szívből” (2Kró 25,2).

Az engedelmesség fontos, de nem elég. Isten egy teljes mértékben Neki elkötelezett szívet óhajt. Amásia azt tette, ami helyes, de sohasem teljes szívből. Hittel fogott hozzá, de ez egy ingatag, langymeleg hit volt. Miután a bálványokat imádvá vétkezett, Isten az ő irgalmában, adott neki még egy esélyt. De figyeljétek meg, mit felelt a prófétának: „Mikor ekképpen szólott volna néki, monda néki a király: Vajon te tanácsosa vagy-e a királynak? Hallgass, mert rosszul jársz.” (2Kró 25,16a).

Más szóval: „Nem érdekel, mit mond Isten. Ha nem hagyod abba: elveszítettlek”. Ez egy veszedelmes fenyegetés volt, amelyből a próféta megállapította, hogy Amásiát az ő kőszíve fogja tönkretenni: „Megszünék azért a próféta, minekután ezt mondotta volna: Látom, hogy az Isten el akar téged veszteni, mivel ezt műveléd, és tanácsomat nem fogadád meg” (2Kró 25,16b).

Tovább a történet nagyon gyors hanyatlással folytatódik. A kőszívű király az egyik katasztrófából a másikba jut. Először megtámadja az Északi királyságot, Izraelt, ahol nagy vereséget szenved. Izrael elfogja a királyt, majd kifosztja Jeruzsálemet és a Templomot. Tíz éves fogság után Amásia hazatérhet a tönkretett országba. Bizonyos idő elteltével azonban elzavarják őt a palotából és a saját népe végez vele.

Az 1Kor 10,6 azt üzeni nekünk, hogy az ótestamentumi történeteket figyelmeztetésül jegyezték fel a számunkra. Ezért most tegyük fel a kérdést: Mit tanulhatunk meg Amásia életéből?

Ha mást nem is tanulunk meg, de Amásia példájából beláthatjuk, mennyire veszélyes a langymeleg szív. Ha nem orvosoljuk időben, akkor hideg, kőszívűvé válik.

Amikor szívet említünk, akkor általában az érzéseinkre gondolunk. Amikor azonban az Ó testamentumban a szívről van szó, akkor alatta nem csak az érzéseket kell érteni, hanem az értelmünket, akaratunkat, teljes lelki természetünket. A szív állapotával egy személy teljes életét le tudjuk írni. Jézus mondta, hogy a legnagyobb parancsolat: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” (Máté 22,37; 5Móz 6,5).

ZÁRÓSZÓ

Engedjétek meg, hogy újra feltegyem a kérdést: Milyen ma a ti szívetek? Én eközben két féle emberre gondolok.

Az első csoport – sokan nem illenek bele – akik szorgalmasan dolgoznak, igyekeznek az egyházban, gyülekezetben, a munkahelyen, a családban Istennek szolgálni. Szorgalmasak vagytok, és elköteleztétek magatokat az Isten iránti engedelmességre. De tegyétek fel talán a kérdést: „És milyen a szívem? Arra a Személyre gondolok-e, akiért dolgozom? Nincs-e a szívem kihűlő félben?”

Gondoljatok csak arra, hogy Istennek nincs szüksége a ti fásasztó munkátokra. A szerető Atya megengedi a gyermekének, hogy „segítsen” Neki, habár egyedül gyorsabban és jobban elvégezhetné a munkát. Isten megengedi, hogy Vele együtt dolgozzunk, hogy teljességgel örülhessünk a jelenlétének, és hogy Vele együtt végezzük az Ő munkáját.

Ha a szívetek langymeleggé vált, akkor figyeljetek rá. Beszélgessetek hosszasan Istennel. Öntsétek ki Neki a szíveteket. Helyezzétek szíveteket Isten kezébe. Ne engedjétek meg, hogy kihűljön a szívetek.

Az emberek másik csoportja az, aki a gyülekezetben ül, mert ma ezt kell tennie. Amikor azonban elhagyja a termet, Isten többé nem lesz fontos a számára. Isten nem játszik szerepet a mindennapi életekben. Kérdezzétek csak meg magatokat: „Milyen az én szívem?” Ha a legjobb esetben is csak „langymeleg”, akkor ideje megkérnetek Istent, gyújtsa lángra a szíveteket. Keressétek Őt teljes szívvel, és Isten majd segít nektek abban, hogy megtalálhassátok Őt. A hideg kőszíveteket ekkor újraélesztheti.

JÁBES – A KÖRÜLMÉNYEK FÖLÉ EMELT EMBER

1Kró 4,9-10.

Mit árul el a név? Minden névnek van valamilyen jelentése, néha pozitív, néha negatív jelentése. Itt van például három negatív jelentésű férfiénév: Byron - tehénistálló; Calvin – a kopasz; Jákob – a csaló. És három női név, amely negatív jelentésű: Cecília – a vak; Porsah – sertés; Klaudia – a sánta. Valamikor az emberek úgy hitték, hogy a név, amelyet a gyermeknek adnak, a jellemének meghatározójává válik. Sokan úgy gondolják, hogy a név még a mesterség kiválasztásánál is szerepet játszik. Hiszik például, hogy Emma vagy Winifred akkor lesz a legeredményesebb a munkájában, ha hagyományos női foglalkozást választ, azaz fodrász vagy egészségügyi nővér lesz belől. A férfineveknél a Boristól és a Brúnótól várják azt, hogy tipikus férfifoglalkozást választanak, mint amilyen a vízvezeték szerelő vagy a tehergépkocsi vezető.

A szerb kultúra nem sokat foglalkozik a nevek jelentőségével, de az ó héber kultúrában a névadásnak nagy jelentősége volt. Valójában, a név gyakran meghatározta, hogy fognak viszonyulni valakihez az emberek. A mai igehelyet olvasva megismerkedünk Jábessel, akinek a neve félreérthetetlenül arra ösztönzött másokat, hogy lenézzék őt. Kiderül, hogy a név jelentése nagy akadállyá vált. Nagyon is lehetséges, hogy ez a név terhes volt a viselője számára. Amit kideríthetünk Jábessről, azt az iménti két bibliaversben találjuk meg, Krónikák első könyvében. Habár nem sok információval szolgálnak róla, a neve mégis sokat elárul. És annak ellenére, hogy a neve nem szerepel a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében, a hithősök között, ő mégis egy nagy hittel rendelkező ember volt. Jábes a hit és az elszántság kiváló példája a számunkra. Ma megvizsgáljuk, mit tanulhatunk meg ettől az ótestamentumi személytől.

I. Jábes jobb megismerése

A. Jábes nevének jelentése

1. Teológiailag ez a két vers nagyon fontos, sokat megtanulhatunk belőle.
2. A szöveghelyből kiderül, hogy Jábes Júda törzsből származott.

3. A Jábes név jelentése: fájdalmat okoz, megszorít.
4. Édesanyja, a szüléskor átélt fájdalmak alapján adta neki ezt a nevet.

B. Hírnév, amely nem egyezik a névvel

1. Jábes tekintélyes férfi volt, ismertebb a rokonainál.
2. A héber olvasó azt gondolja, hogy elég ironikus, hogy egy olyan személy, akinek a neve fájdalmat, szomorúságot jelent, éppen a legismertebb lesz a családban.
3. Ez a leírás általában egy olyan emberre illik, aki igaz és helyénvaló Isten előtt.
4. A többi részlet bemutatja a férfit, aki hittel élte az életét, és kitartott amellett, hogy a körülmények fölé emelkedik.

C. Jábes erősen bízott Istenben

1. Az író nem azt mondja, hogy Jábes erős hitű ember volt, de ez nyilvánvalóan kiderül abból, ahogyan imában Isten elé járul.
2. Az író Jábest követendő példaként állítja az olvasó elé.
3. Mindannyian hallottuk már, hogy a tettek hangosabban beszélnek, mint a szavak, és Jábes esetében nyilvánvaló, hogy tette a nagy hitéről tanúskodik.
4. Hitének nagyságára utal még a tény, hogy Jábes Izrael Istenétől kérte imájának meghallgatását, bízva abban, hogy Izrael Istene meghallgatja őt.
5. Itt megállhatnánk egy kicsit és megnézhetnénk, hogyan működik Jábes példája a gyakorlatban. Tegyük fel magunknak három fontos kérdést:
 - a. Mit gondoltok, mit mondanak mások a hitetekről?
 - b. Vajon a ti hitetek az életetek minden területén nyilvánvaló?
 - c. Vajon a ti hitetek a szavaitokból vagy a tetteitekből derül ki?

II. Jábes ambiciózusos imája

A. Négy dolog, amit Jábes Istentől kért

1. Jábes Isten áldását kéri

- a. Talán szeretett volna megszabadulni a nevéhez kötődő megbélyegzéstől.
- b. Arra kérte Istent, változtassa meg az életkörülményeit.
- c. Jábes többet akart a közönséges hétköznapoknál.

2. Jábes azt kérte Istentől, hogy növelje a területeit

- a. Több földet kért.
- b. Ez a kérés magába foglalja az utódok sokaságának a vágyát.
- c. A kérése még az istenszolgálati lehetőségekre is utalhat.

3. Jábes arra kérte Istent, legyen vele az Ő keze

- a. Ez a kérés elsősorban az isteni vezetésre vonatkozik.
- b. Másodszor, még arra is vonatkozik, hogy Isten keze továbbra is áldja az életét.
- c. Jábes teljesen megbízott Isten teljesítőképességében.

4. Jábes arra kérte Istent, oltalmazza őt meg a bajtól.

- a. Nyilvánvaló, hogy Isten oltalmát kérte.
- b. Ez egy kiáltás volt Istenhez, hogy előzze meg a bajokat.
- c. Jábes talán arra kérte Istent, hogy vessen véget a múltból származó terheknek.

B. Miért fontos az, ahogy Isten válaszolt Jábes imájára

1. Isten hallotta Jábes szívből jövő imáját, a hittel mondott imát, és meghallgatta, megadva neki mindazt, amit kért.
2. Ebből az igeszakaszból megtanuljuk, hogy Isten népének mindig Istent kell keresnie, és az imáit hittel kell Hozzá intéznie.
3. Isten ereje képes legyőzni minden akadályt. Ő minden élethelyzetünkön fordítani tud.
4. Isten kegyelmére azok számíthatnak, akik alázatos imádságban jönnek Isten elé.
5. Ez a bibliai esemény biztosít minket, hogy Isten meghallgatja a hittel mondott imát, és nagylelkűen válaszol.

III. A Jábesről szóló jelentést hallgatva, milyen kérdések merülnek fel bennünk.

A. Mit kell, hogy jelentsen a nevünk?

1. Ha a nevetek a jellemeitek tükröznék, akkor hogy hívnának benneteket?
2. Keresztényekként Jézus Krisztus nevét viseljük, életünknek meg az Ő jellemét kell tükröznie.
3. Ahogy Jábes, nekünk is arra kell törekednünk, hogy a nevünk az Isten kegyelmét és az Ő áldásait tükrözze.

4. Nem szabad, hogy zavarjon bennünket a múltbeli megbélyegzés, vagy a jelen körülmények közötti nehézségek és fájdalmak. Isten képes felmenteni, megszabadítani minket tőlük.

B. Hol tart a mi lelki utazásunk?

1. Elégedettek vagytok lelki állapototokkal? Erre a kérdésre mindenkinek hangosan nemet kell mondania.
2. Isten vágya, hogy többet akarjunk, hogy kibújjunk a komfortzónánkból, hogy újabb lelki magaslatokra juthassunk.
3. Legyen keresztényi életünk egy állandó növekedés, habár e földi életünk alatt nem fogunk eljutni egész odáig, ahova szeretnénk.
4. Ha valóban azt szeretnénk, hogy ez megtörténjen az életünkben, akkor teljesen Istenben kell bízunk, aki előtt nincs lehetetlen.

C. Mit szeretnénk, hogy Isten tegyen értünk?

1. Jábes nem fél nagy dolgokat kérni Istentől, miközben mi gyakran alig kérünk valamit.
2. Nem kell hit ahhoz, hogy „biztosra menjünk”; a hit akkor lép színre, amikor segít nekünk elérni azt, amit egyedül soha nem sikerülne elérnünk.
3. A mi Istenünk korlátlan hatalmú. És oly módon kíván bennünket megáldani, ami még csak az eszünkbe se jutott. Istent egyedül csak mi korlátozzuk.
4. Lépünk ma Isten elé bátran, mint Jábes, és kérjük meg, hogy fordítson a mi és a gyülekezetünk életén.
5. Keresztények és gyülekezetként, készen kell állnunk arra, hogy belekezdjünk a nagy dolgokba, hogy nyilvánvaló legyen, hogy az eredmény Isten műve.

ZÁRÓSZÓ

Van egy történet arról, hogy Michelangelo egyszer bement a műtérembe, hogy megnézzze, mit csinálnak a diákjai. Amikor a kedvenc diákjának a képéhez ért, hosszasan elnézegette. S aztán mindenki nagy meglepetésére, fogta az ecsetet és a teljes vásznon keresztül egyetlen szót írt fel rá, azt hogy „amplius” azaz „nagyobb”. Michelangelo nem azért tette tönkre a diákja festményét, mert annak nem volt tehetsége vagy jó technikája, hanem azért mert a vászon mérete miatt a képen

ábrázolt alakok teljesen összepréselődtek. Nagyobb vásznat kellett volna használnia!

„Nektek tehát örülök. De szeretném, ha bölcsek lennétek a jóra, és képtelenek a rosszra” (Róm16,19).

Nem csak, hogy őrizkednünk kell a hamis tanítóktól, hanem bölcsen kell döntenünk arról, hogy mit fogunk beengedni az elménkbe, értelmünkbe. Felszippant bennünket a rossz. Szemléljük a rosszat. Hallgatjuk a rosszat. Beszélünk a rosszról. Röviden: a bűnös élet részleteinek szakértőivé váltunk, s még csodálkozunk is azon, hogy miért nem tudunk többet arról, ami jó. Róma 12,9: „Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz”. Példabeszédek 14,15: „Az együgyű hisz minden dolognak; az eszes pedig a maga járására vigyáz”.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014
Istentiszteleti használatra